

En fjällmiljö är som gjord för för bröllop, men med risk för att ett litet kaos kan uppstå här och där, berättar LT:s krönikör Anna Pamuk.

FOTO: HENRIK FLYGARE

Här kan man gifta sig hur man vill - länge leve valfriheten

I dagarna fick vi en inbjudan till ett amerikanskt bröllop. Det var ett stort påkostat kort märkt Save the Date - Spara Datumet. Bröllopet ska äga rum om ett år och jag gjorde, i brist på en kalender för 2020, ett stort kryss efter sista december 2019. Så nu är det bara att vänta på att det i amerikansk anda kommer anvisningar om Dresscode och Gift Register, vad brudparet vill ha i bröllopsgåva så att vi - hemska tanke - inte köper fel sak. Det är en oskriven regel i USA att en vigselring ska kosta minst tre månadslöner och att bröllopet ska kosta ännu mer. Så är det bara. I Sverige får vi fortfarande göra som vi själva vill, även om jag noterar att den amerikanska trenden växer sig allt starkare här och att det nu kan anordnas bröllop för våra hundar och katter även i Sverige. Nåja.

Allt detta fick mig hur som helst att tänka på mitt eget bröllop. När jag och min Gunnar skulle gifta oss hade vi kanske en liten annan inställning och en smalare budget. Vi skulle gifta oss borgerligt på en fjälltopp och budgeten låg på blygsamma 500 kronor. Just det här med borgerlig vigsel fick jag förklara för min skeptiske amerikanske blivande man. Till slut utbrast han lättad "Jaha, vi kan göra det ute - jag trodde det var inne på det där stället där man lämnar in skattedeklarationerna".

På bröllopsdagens morgon vaknade jag med ett ryck på klinikens väntrumsoffa och stirrade upp på en nästan tom droppåse. Min älskade hund hade blivit akut sjuk och låg nyopererad vid min sida och sov djupt. Vi hade i princip varit uppe hela natten. Bredvid honom låg min blivande man och snarkade ljudligt invirad i ett lager av hundfiltar. Skulle bröllopet verkligen bli av? "Klart att vi ska gifta oss", sa Gunnar när han vaknade.

Med en brudbukett tallris, en tårta från ICA och två smurfar från leksaksaffären (Indianmurfen och Spöksmurfen) som tårtdekoration

Som herr och fru skidade vi sedan nerför fjället. Vigselförrättaren skjutsades ner på skoter vilket tack och lov gick bra. Jag tappade bort svärmor halvvägs ner eftersom hon av champagneruset trodde hon var värsta Anja Pärsson.

begav vi oss upp till fjället. Vigselförrättaren visade sig vara en alldeles förtjusande pensionerad rektor. Han gick på kryckor efter en nylig höftoperation. Vår plan för vigseln var att ta skoter upp till en liten naturskön platå där de norska och svenska fjällen möts och gifta oss just där. Jag tittade fundersamt på Gunnar - hade vi verkligen samvete att ta upp en gammal nyopererad man på fjället mitt i vintern? "Inga problem", sa han och jag suckade.

Så - där stod jag plötsligt på den nämnda platån högt uppe på fjället i min nytvättade slitna fjällanorak och såg ett skoterekipage komma. Kryckorna stack ut åt ena hållet och Gunnar lutade sig allt han orkade åt andra hållet för att inte skotern skulle tippa. Jag fick ångest - vad skulle hända om han körde fast? Skulle vi få bära vigselförrättaren av fjället? Jag tittade oroligt på svärmor som stod vid min sida - rosig av den champagne som vi redan hade börjat att smutta på (för att inte frysa ihjäl i den hårda vinden) log hon obekymrat tillbaka mot mig.

"Va?" Sa jag för tredje gången för att överrösta vinden och våra pöjtrars, alias brudtärnors, höga pipande. "Står brudparet på fast mark", upprepede vigselförrättaren så högt han förmådde. Då fattade jag plötsligt. Jag, Anna Waldensten skulle bli Anna Pamuk. Det här var mitt bröllop. Resten av akten minns jag vagt - vi har en bild på mig och Gunnar (för dagen iklädd

en Dalai Lama mössa) leende med tårar i ögonen och med varsin porslinsripa i händerna. Ja, alla som gifter sig borgerligt fick porslinsripor av kommunen. Vi fick dock två killripor i stället för en tjej- och en killripa, något som väckt goda skratt hos våra vänner.

Som herr och fru skidade vi sedan nerför fjället. Vigselförrättaren skjutsades ner på skoter vilket tack och lov gick bra. Jag tappade bort svärmor halvvägs ner eftersom hon av champagneruset trodde hon var värsta Anja Pärsson. Alla kom till slut helskinna-

de ner och landade på vandrarmemmet för att njuta av vår smurfårta. Och själva bröllopsnatten tillbringade jag med svärmor i hundfritt rum, medan Gunnar sov med hundarna några rum bort. En hund låg fortsatt på dropp och en tik skulle snart valpa. Valpningen kom också att bli ett äventyr, men det är en helt annan historia som jag ska berätta om senare i vår.

Så - amerikansk bröllophysteri i all ära men oj vad skönt att få göra precis som man vill när man ska stå och gifta sig. Och grattis till Gunnar och mig som snart firar tioårig bröllopsdag. Så mycket vi och våra vänner har skrattat åt vår kaotiska bröllopsdag och tänk - skulle vi göra om den igen hade vi gjort precis likadant. Länge leve valfriheten. Och kärleken.

Anna Pamuk